

Ce este adevărata părtășie cu Hristos?

»Iată, Eu stau la ușă și bat; dacă cineva aude glasul Meu și deschide ușa, Eu voi intra la el, voi cina cu el și el cu Mine.« (Apocalipsa 3,20)

Noi am primit bogății mari în Domnul Isus. Bogății, care se referă la cer, unde noi acum prin credință putem vedea pe Domnul Isus. Domnul Și-a terminat alergarea și acum este în glorie, unde îngerii Îl adoră. Și în El suntem și noi desăvârșiți. În El găsim mântuirea noastră, înțelepciune, tărie, lumină și putere. S-ar putea spune, aceasta este o parte a vieții creștine. Dar mai există și o altă parte, și anume împrejurările în care trăim în lumea aceasta. Aici putem să fim în luptă și necazuri. Însă toate lipsurile noastre pot fi umplute de dragostea incomparabilă și harul care sunt în Domnul Isus.

Aceasta este cealaltă parte. Aceasta face viața creștină să fie uneori destul de complicată. Ea se mișcă între aceste două părți. Pe de o parte noi suntem cetățeni ai cerului, și aceasta înseamnă corespunzător cu Filipeni 3, că noi suntem cetățeni ai unei împărății a cerurilor, că noi aparținem unei lumi cu totul alta. Ai unei lumi, care în toate privințele este total diferită de lumea actuală, în care noi trăim aici. Deci pe de o parte noi suntem cetățeni ai cerului, aceia care sunt „rod al răscumpărării” și care aparțin deja cerului. Pe de altă parte însă noi suntem aici în lumea aceasta, avem case ca și oamenii din lumea aceasta, avem profesii ca și oamenii din lumea aceasta, trebuie să mergem la școală ca și oamenii din lumea aceasta, trebuie să ne îmbrăcăm, trebuie să trăim, trebuie să cumpărăm – dar într-un fel oarecare toate acestea trebuie să fie cu totul altfel. Aceasta face ca viața creștină să nu fie ușoară; să fi cetățean al cerului, care ești acasă în cer și cu toate acestea să trăiești încă pe pământ.

Eu cred că Domnul Isus vorbește în Apocalipsa 3,20 despre aceste două părți, într-adevăr nu direct, dar totuși vorbește. Domnul Isus spune: »Eu stau la ușă și bat«. Acest verset nu este adresat celor necredincioși, ci creștinilor. Eu nu spun credincioșilor, eu spun, se spune aceluia care mărturisesc că iubesc pe Domnul Isus. Dar Domnul Isus stă afară. El spune: »Eu stau la ușă și bat; dacă cineva aude glasul Meu și deschide ușa, Eu voi intra la El, voi cina cu el și el cu Mine.« Să cinezi împreună cu El, aceasta este în Scriptură un semn frumos al părtășiei.

Domnul Isus dorește să aibă părtășie cu tine și cu mine. Ce înseamnă aceasta? Părtășie înseamnă, să posezi ceva în comun cu altcineva. Dacă Domnul Isus are părtășie cu tine și cu mine, atunci aceasta înseamnă, că partea Lui este partea mea și partea mea este partea Lui. Noi savurăm același lucru, ne împărtășim grijile și nevoile, dar ne împărtășim și binecuvântările și bogățiile noastre. În acestea se cuprind cele două părți, la care se referă și Domnul Isus în acest verset, nu bătător la ochi, așa cum am spus, căci El spune numai: »... voi intra la el, voi cina cu el și el cu Mine.« Noi am spune, când cineva scrie în felul acesta, aceasta pare de prisos. Când El spune: „Doresc să cinez cu tine», noi vom gândi că este de la sine înțeles că și noi vom cina atunci cu El. Este același lucru! Nu! Când Scriptura ne spune ceva în felul acesta, atunci niciodată nu este același lucru. Domnul dorește să intre la noi și să cineze. Dar aceasta nu este același lucru, ca și cum noi am veni la El, ca să mâncăm. Este o diferență. Dar aceasta este tocmai ceea ce Domnul Isus amintește aici. El dorește să vină la tine, în împrejurările tale, oricare ar fi acestea. El dorește să intre în nevoile tale, în îngrijorările tale, în lipsurile tale și în aceste împrejurări să aibă părtășie cu tine.

Ce înseamnă, să aibă părtășie? El vrea să împărtășească cu tine împrejurările tale, nevoile tale, îngrijorările tale, ca și cum ar fi împrejurările Lui, nevoile Lui și îngrijorările Lui. Când El

intră la noi, aceasta înseamnă că El vrea să ia asupra Sa tot ce ne apasă și ne chinuie și să le împartă cu noi. Aceasta este dragoste. Când doi oameni se iubesc, atunci au părtășie unul cu altul, căci ei își împart toată viața. Poartă totul împreună, lucrează totul împreună. Aceasta este părtășie. Orice lucru îl posedă în comun. Exact aceasta dorește Domnul Isus. El dorește să intre la noi și să împartă cu noi toate împrejurările noastre, toate nevoile noastre, să audă problemele noastre și să le facă probleme ale Lui. El dorește să fie la noi în orice nevoie. Dar aceasta nu este singurul lucru. El mai spune și: doresc ca și tu să ajungi așa de departe, dragă frate, dragă soră, ca și tu să vii odată în vizită la Mine, ca și tu să vii să cinezi cu Mine. – Aceasta este cu totul altceva. Aceasta trebuie s-o diferențiem bine. Domnul Isus nu are nici o nevoie, nici o îngrijorare, pe care noi am putea s-o împărtășim cu El. Când noi venim la El, ca să cinăm, găsim numai binecuvântări, acolo găsim numai glorie și bogății.

Cunoști tu aceste două părți ale vieții creștine? Ști tu practic, ce înseamnă că Domnul Isus dorește să fie la tine, în împrejurările tale? Dar ști tu și ce înseamnă practic, când El spune: Eu am o cameră de sus, în care poți veni, ca să cinezi cu Mine? Când Domnul Isus a trimis ucenicii să pregătească mielul de Paști, atunci citim în evanghelia după Marcu: »camera Mea pentru oaspeți«. El numește această cameră, care de fapt realmente nu Îi aparținea, „camera Mea”. Domnul Isus nu avea aici pe pământ nimic, pe care El ar fi putut să-l numească ca fiind al Lui. El nu posedă nimic. El era ca Fiul omului și ca vulpile și păsările sau chiar mai rău, El nu avea nimic unde să poată să-Și pună capul. Dar când era vorba să aibă părtășie cu ai Săi aici pe pământ, atunci El se ridică de pe acest pământ. Este o cameră mare de sus. O cameră care este deasupra împrejurărilor lumii acesteia. O cameră, despre care Domnul Isus spune: aceasta este camera mea. – El nu aparține acestui pământ și El dorește să strângă pe ucenicii Săi pe acest pământ, pentru ca ei să fie oaspeții Lui. Nu, nu oaspeți! Noi suntem copii în casa Tatălui. Noi suntem la El nu numai în vizită, noi Îi aparținem. Noi Îl posedăm pe El și El ne posedă pe noi. Acolo suntem cu adevărat acasă. Nu pe acest pământ, ci la El în această cameră de sus. Și acolo El spune lui Petru: Petru, și tu să ai parte cu Mine. – Aceasta este iarăși cealaltă parte a părtășiei. El intră la tine și la mine și dorește să aibă părtășie cu noi, în împrejurările noastre. Și El dorește ca noi să fim la El, în glorie, să intrăm în duhul acolo, în fiecare zi să cunoaștem locul din camera de sus, să avem părtășie cu Domnul Isus, acolo unde este El, deasupra împrejurărilor, nevoilor și grijilor, departe de pământul acesta. El spune »în camera Mea« și în evanghelia după Ioan capitolul 13 El spune »parte cu Mine«. Aceasta este părtășie. Aceasta înseamnă să posezi partea Lui. Care este partea Lui? Ea este minunat de mare. Ea este în glorie, în binecuvântarea desăvârșită. Trebuie să așteptăm, până când putem să savurăm această binecuvântare? Nu! Domnul Isus spune: Eu am o cameră de sus și acolo puteți savura partea Mea împreună cu Mine, acum deja prin Duhul Sfânt.

Cunoști tu aceste două părți ale vieții creștine? Iei tu pe Domnul Isus în împrejurările tale, în îngrijorările tale, în nevoile tale? Te folosești de această cameră de sus?

»El a zis: „Negreșit, ei sunt poporul Meu, fii care nu vor minți.” Și El a devenit Mântuitorul lor. În toate necazurile lor El a fost întristat și Îngerul care este înaintea feței Lui i-a mântuit; El i-a răscumpărat în dragostea și în îndurarea Lui, și necurmat i-a sprijinit și i-a purtat, din vechime, în toate zilele.» (Isaia 63,8-9).

Să privim unele exemple, pentru ca acest adevăr să nu rămână abstract, ci să devină foarte practic, ca să-l putem aplica la viața noastră.

În mod deosebit mă refer la propoziția: »În toate necazurile lor El a fost întristat.« Vedem aici într-un mod foarte impresionant cum Domnul Isus dorește literalmente să aibă părtășie cu noi în împrejurările noastre. Să ne imaginăm aceasta! Cât de ușor ne putem gândi, Dumnezeu stă acolo pe tronul Său, măreț, în pace și liniște, departe deasupra pământului, deasupra suferinței, strâmtorărilor și necazurilor alor Săi. Ce Își poate Dumnezeu imagina despre neliniștea noastră. Da, Dumnezeu știe totul, noi știm aceasta. Dar poate El simți întrucâtva ceva din ceea ce credincioșii trebuie uneori să trăiască pe acest pământ? Acest verset ne spune, că în toată strâmtorarea noastră El este strâmtorat. Aceasta înseamnă, Dumnezeu nu are numai compasiune, ca noi. Noi mergem la cineva care este întristat, vorbim cu el și gândim: ce îngrozitor, dar ne întoarcem și revenim la viața noastră, și nu ne impresionează în profunzime, așa cum îl impresionează pe acela care a suferit probabil o pierdere mare. Noi nu avem această participare sufletească desăvârșită. Dar aici vedem pe cineva, despre care se spune: »În toate necazurile lor El a fost întristat«, exact așa ca și ai Săi. Noi avem un Dumnezeu în cer, care poate avea compasiune.

Cine este acest Dumnezeu? El este numit aici »Îngerul care este înaintea feței Lui«. Vechiul Testament nu poate exprima mai clar că acest Dumnezeu este Domnul nostru Isus. El este »Îngerul dinaintea feței Lui«, »Îngerul legământului«, »Îngerul Domnului«. Dar cum poate Domnul Isus să fie întristat în toate întristările noastre, cum este posibil aceasta? Noi știm cum. Domnul Isus putea aceasta, pentru că El a devenit om. Gândești tu, Dumnezeu nu ar putea să simtă ce trăiesc oamenii pe pământ? Atunci uiți, că Dumnezeu a devenit om. Și Dumnezeu nu a devenit om în felul că El a venit pe acest pământ ca om matur și a mers direct la cruce. Dumnezeu S-a născut aici ca bebi, așa că Domnul Isus știe ce simt copilașii. Chiar și noi cei maturi am uitat câteodată ce pot simți copilașii. Dar Domnul Isus nu a uitat, el înțelege ce poate preocupa inima copiilor mici. Uneori tinerii gândesc că părinții nu îi înțeleg. Dar Domnul Isus a fost și El tânăr și nu a uitat ce înseamnă să fi tânăr. El înțelege în chip desăvârșit problemele tinereții. El a avut parte de toate slăbiciunile noastre, ne spune epistola către Evrei capitolul 2, El cunoaște orice nevoie, în care oamenii ar putea să fie. Căci viața Lui aici pe pământ a fost nu numai pentru a muri pe cruce. Desigur aceasta a fost cel mai important. Dar Domnul Isus a trăit aici pe pământ, ca să fie ispitit. Și prin aceasta poate ajuta tuturor aceluia care sunt ispitiți. El a fost deci ispitit, potrivit cu Evrei 2, și potrivit cu capitolul 4 a fost în slăbiciune. El știe ce înseamnă să ai parte de împrejurările de pe acest pământ – nu de păcat!

Dacă păcătuim, atunci El nu are nici o înțelegere și nici o compătimire. Ar fi îngrozitor să gândim așa ceva. Domnul Isus urăște păcatul. El dorește să ne învețe, ca și noi să urâm păcatul. Este imposibil ca El să aibă compătimire cu noi, dacă am păcătuim. Însă El are compătimire cu slăbiciunile noastre, care într-adevăr sunt urmare a păcatului. El era în slăbiciune. El știa ce era foamea, ce era setea, El știa cum era să fi obosit, El știa să ai prieteni iubiți care L-au părăsit. El știa ce era să ai preaiubiți care au murit. El a avut parte de toate acestea, și cât de mult L-au lovit. El știa în Ioan 11 ce va face cu Lazăr, dar ce profund L-a îndurerat în inima Lui. El a simțit cât de puternică era moartea, că ea a fost în stare să ia un prieten de lângă El. »În toate necazurile lor El a fost întristat«: El a știut și a simțit și a avut parte de tot ce însemnau acestea. El este acum în cer ca Mare Preot al nostru, și El știe să vină în împrejurările noastre și El dorește să vină. El dorește să vină la noi și să aibă părtășie cu noi. Cât de puțin știm noi de împrejurările și îngrijorările și nevoile fraților noștri. Domnul Isus știe foarte bine. Dar ce dorește El să facă? Ce va spune El cu privire la îngrijorările tale?

Răspunsul lui Dumnezeu este totdeauna același. Răspunsul lui Dumnezeu este, că El în mod normal nu îndepărtează îngrijorările noastre. El nu îndepărtează ceva, ci El introduce ceva. În mod normal El nu îndepărtează suferințele. El nu va împiedica, ca noi să nu suferim, ca să nu avem parte de necaz sau să nu avem pierderi. Dar El introduce ceva. Dacă vedem cum fiii lui Core în Psalmul 43, 44, 45 au suferit și au strigat: o, Dumnezeule! Îndepărtează necazurile noastre! – Dumnezeu nu a făcut-o. Dar ce a schimbat inima copiilor lui Core? Când în Psalmul 45 vorbesc despre Preaiubitul, despre Mire, despre Împărat, despre Domnul Isus, atunci inimile lor au fost înviorate. Necazurile lor nu au fost îndepărtate. În Psalmul 46 și în continuare vedem că necazurile erau în continuare la fel. Dumnezeu nu le-a îndepărtat. Dar ele arătau altfel. Când Domnul Isus este introdus, atunci totul arată altfel. El bate la ușa ta. Până acum probabil ai ținut ușa încuiată. Probabil gândești că Domnul Isus nu poate înțelege aceste probleme. Probabil gândești că Domnul Isus este prezent numai în necazurile mari, necazurile tale sunt prea mici și neînsemnate. Cum poate Dumnezeu Cel Mare să se preocupe cu astfel de lucruri mici. Eu am gândit aceasta deseori, când am auzit când se rugau copiii mei, când noi uneori zâmbim de lucrurile pe care ei le cer. Eu nu cred că Domnul zâmbește. El Se preocupă cu aceste cereri mici ale celor care sunt ai Săi. Nu este aceasta minunat? El dorește să intre.

»În toate necazurile lor El a fost întristat.« Ce gândești tu, cât de mult a suferit Dumnezeu, când poporul Său a fost în necaz în Egipt. El a suferit așa de mult, că El a coborât. El nu a rămas pe tronul Său. El spune în Exod 3: M-am coborât. – Și unde era Dumnezeu când a vorbit cu Moise? Într-o flacăra de foc într-un rug. Rugul ca tablou pentru Israel – într-un cuptor de foc. Israel ardea sub judecata și încercările venite din partea lui Dumnezeu. Dar Dumnezeu însuși era în flacăra de foc. Dumnezeu era la ei, El locuia în rug (Deuteronom 33). Nu era numai o ședere, ca în treacăt să vadă cum arată lucrurile. Dumnezeu locuia acolo. Ști tu cât timp? Atâta timp cât acest popor a fost în acest „cuptor de foc” Egipt. Dumnezeu era la ei. Acesta este Dumnezeul nostru, care este întristat în toate întristările noastre. Cât de mulți creștini suferă astăzi, sunt prizonieri, sunt în necaz mare. Dar cât de mulți au mărturisit că lor le merge ca celor trei prieteni ai lui Daniel în cuptorul de foc (Daniel 3). Atunci împăratul Nebucadnețar a trebuit să spună: Ce înseamnă aceasta, în cuptorul de foc sunt patru persoane, și Persoana a patra arată ca Fiul lui Dumnezeu! – așa am putea să traducem. Și el avea dreptate. Era Fiul lui Dumnezeu, era Îngerul dinaintea feței Domnului, era Domnul Isus. Așa de literalmente ia Domnul Isus ceea ce spune: »În toate necazurile lor El a fost întristat.« El era la ei în cuptorul de foc. El a binecuvântat nu numai de sus, El a dat nu numai putere de sus, El era la ei în cuptorul de foc. Tot așa El vrea să fie și la tine. El bate și dorește să intre și El spune: tu nu trebuie să porți necazurile tale singur. Eu vreau să intru și să am părtășie cu tine!

Domnul Isus era în corabie (Marcu 4). El a fost la ucenici și atunci când ei erau în furtună. El era acolo și liniștea Lui a înviorat toată corabia. Ei erau impresionați de liniștea Lui. El dorește să ne învețe ceva prin liniștea Lui. El dorește să intre și în toată liniștea să cineze cu noi. Când te așezi la masă, când Domnul Isus este prezent ca oaspete – de fapt nu numai ca oaspete, El dorește să locuiască la noi, să rămână la noi – atunci nu mai există neliniște. El îți spune: spune-Mi nevoile tale și Eu le voi purta împreună cu tine. Le vom purta împreună! Iar acum vrem în liniște și în pace să mâncăm cina și să avem părtășie unul cu altul. – Ce mare este El! Îl cunoști tu pe Domnul în felul acesta? Practic? Mulți credincioși au cunoscut tocmai în greutate cât de mult înseamnă Domnul pentru ei în mod practic. Când ești foarte tânăr, multe lucruri, pe care le știm despre Domnul Isus – chiar și atunci când credem în El, când L-am primit – deseori sunt numai pur teoretice. Noi trebuie să cunoaștem mai întâi ispitele și slăbiciunile, ca

să cunoaștem practic ce vrea Domnul Isus să fie pentru noi în acestea. Ști tu aceasta, cunoști ceva din acestea? Dacă ai puțină experiență în acestea, atunci s-ar putea ca Domnul Isus să fi bătut foarte des iar tu L-ai lăsat afară. Lasă-L să intre! El știe ce înseamnă să fi în necaz.

»Însă înainte de sărbătoarea Paștilor, Isus, știind că I-a sosit ceasul să plece din lumea aceasta la Tatăl și fiindcă iubea pe ai Săi care erau în lume, i-a iubit până la capăt. În timpul cinei, după ce diavolul pusese în inima lui Iuda Iscarioteanul, fiul lui Simon, gândul să-L vândă, Isus, fiindcă știa că Tatăl Îi dăduse toate în mâini, că de la Dumnezeu a venit și la Dumnezeu Se duce, S-a sculat de la cină, Și-a pus deoparte hainele, a luat un ștergar și S-a încins cu el. Apoi a turnat apă într-un lighean și a început să spele picioarele ucenicilor și să le ștergă cu ștergarul cu care era încins. A venit deci la Simon Petru. Și Petru I-a zis: „Doamne, Tu să-mi speli mie picioarele?” Isus a răspuns și i-a zis: „Ce fac Eu, tu nu pricepi acum, dar vei înțelege după aceea.” Petru I-a zis: „Niciodată nu-mi vei spăla picioarele.” Isus i-a răspuns: „Dacă nu te spăl Eu, nu ai parte cu Mine.”« (Ioan 13,1-8)

Dar probabil această primă parte a vieții nu ne este încă așa de nefamiliară. Cred că problema noastră constă în aceea, că noi cunoaștem prea puțin partea a doua. Și partea a doua este, că Domnul Isus spune: *Vino și ia cina împreună cu Mine.* – Cunoști tu aceasta, frate drag, soră dragă? Să iei cina cu Domnul Isus? Așa cum El a invitat pe ucenicii Săi în camera de sus? Este ciudat, dar în evanghelia după Ioan nu citim nimic despre masa Domnului sau despre cină. Aceasta este foarte important. Nu este același lucru ca în evanghelia după Matei, Marcu și Luca. Cina o sărbătorim aici pe pământ – desigur literalmente, dar și simbolic. Cina o sărbătorim aici în pustiu ca mărturie, atâta timp cât vom fi aici. Este în concordanță cu jertfa arderii de tot din Vechiul Testament, potrivit cu 1 Corinteni 10. Acesta era un punct al întâlnirii, unde poporul lui Dumnezeu se întâlnea cu Dumnezeu, acolo la intrarea Cortului întâlnirii. Ei veneau acolo și aveau părtășie unul cu altul. Dar aceasta este aici pe pământ. Însă eu cred, în Ioan 13 se merge mai departe. Aici este vorba simbolic de o altă cameră și este vorba de o altă masă – tot simbolic. Aici este vorba de o cameră cerească. Știm aceasta! Privește ce discuții au loc aici. Privește în Ioan 14, 15, 16 ce se vorbește aici în această „cameră” (cerească). Este mult mai mult decât nevoile noastre, decât îngrijorările noastre zilnice.

Să deschidem scurt la Ioan 13 și să vedem unele principii, ca să înțelegem ce înseamnă să fi la Domnul Isus și să ai părtășie cu El în camera de sus.

1. Primul principiu, ca să putem înțelege camera de sus, îl găsim în versetul 1: *»Isus, știind că I-a sosit ceasul să plece din lumea aceasta la Tatăl.«* De fapt noi putem înțelege această cameră de sus, dacă știm că Domnul Isus este acum efectiv la Tatăl Său. El spune lui Petru: *»Ce fac Eu, tu nu pricepi acum, dar vei înțelege după aceea.«* Aceste lucruri nu puteau fii încă clare ucenicilor. Noi, tu și eu, putem acum prin Duhul Sfânt să înțelegem. Noi știm ce are loc aici. Aici Domnul Isus este întors la Tatăl Său. El este la Tatăl Său în casa Tatălui. Aceasta oferă acestei camere de sus un caracter foarte deosebit. Noi nu suntem încă în casa Tatălui. Dar prin puterea Duhului Sfânt noi putem fi duși spiritual pe această treaptă și avem părtășie cu Domnul Isus în aceste lucruri.

2. El este acum la Tatăl și nu numai aceasta, în versetul 1 se spune – acesta este al doilea principiu, pe care trebuie să-l cunoaștem, ca să înțelegem acest capitol: »... fiindcă știa că Tatăl Îi dăduse toate în mâini ...«. Aceasta este al doilea lucru. Tu trebuie să știi că Domnul Isus ca Om acolo sus în cer acum posedă tot ce Dumnezeu posedă în casa Sa. Dumnezeu ne-a binecuvântat cu orice binecuvântare duhovnicească în locurile cerești – de ce? Cum este posibil aceasta? Prin aceea că Domnul Isus a făcut lucrarea minunată, prin care El a primit acum toate aceste binecuvântări ca plată pentru lucrarea Sa. Și acum El împarte plata Lui cu tine și cu mine. Și El ne zice: vino aici sus, privește ce am primit. Vino în vizită la Mine, cinează împreună cu Mine! – „Parte cu Mine”, aceasta este aici expresia decisivă în versetul 8, unde El spune lui Petru: »Dacă nu te spăl Eu, nu ai parte cu Mine.« Noi știm, Domnul Isus nu spune „parte *de* Mine”, căci fiecare credincios are parte de Domnul Isus. Chiar dacă el practic nu are lumină, nu cunoaște Cuvântul lui Dumnezeu, el are parte de Domnul Isus și va fi mântuit în veșnicie. Dar să ai parte cu El, aceasta este cu totul altceva. Să ai parte cu El înseamnă să ai părtășie practică cu El. Nu în lucrurile noastre, ci în lucrurile Domnului Isus, pe care El le posedă și le savurează acum în cer. Vrei tu să ai parte de a mânca cina cu El? Aceasta înseamnă la El, în camera de sus să savurezi, să mănânci ce mănâncă El acolo. El dorește să ne aibă la Sine.
3. Dar pentru aceasta trebuie să cunoști un al treilea principiu, ca să poți înțelege. Acesta îl găsim în versetul 3b: El »a venit de la Dumnezeu și la Dumnezeu Se duce.« Acesta nu este Tatăl, aici este *Dumnezeu*. Și când noi citim despre Dumnezeu în evanghelia după Ioan, atunci este vorba de responsabilitatea noastră. În acest caz trebuie să înveți, că noi avem a face cu un Dumnezeu sfânt și drept. Iubiți frați și iubite surori, noi nu putem umbla în camera de sus, dacă conștiința noastră nu este curată, dacă picioarele noastre s-au murdărit în lucrurile acestui pământ sau chiar prin lucrurile lumii acesteia. În acest caz avem nevoie mai întâi de curățire. Domnul Isus o face aici. El este Mijlocitorul la Tatăl, față de Tatăl. Dar El o face pentru noi. El ne spală picioarele. Aceasta înseamnă; El îndreaptă Cuvântul lui Dumnezeu spre noi. Și El ne arată Cuvântul lui Dumnezeu ca pe o oglindă – tu știi că ligheanul din cortul întâlnirii era făcut din oglinzile femeilor -, și Domnul ne arată o oglindă în Cuvânt, pentru ca noi să ne putem vedea în lumina Cuvântului. Dacă rămânem în întuneric, atunci ni s-ar putea întâmpla ca fariseilor, că noi nu diferențiem ce poate fi fals la noi. Psalmistul se roagă în Psalmul 139: O, Dumnezeule, arată-mi în oglinda Ta ... - spun cu cuvintele mele -, ... ce ar putea fi greșit la mine, arată-mi dacă merg pe un drum greșit, arată-mi calea Ta! – Acesta este un principiu, căci altfel nu poți veni la Domnul Isus și să mănânci cina Lui cu El. De ce este așa, că așa de mulți credincioși știu așa de puțin despre această cină la Domnul Isus în camera Sa de sus? Picioare murdare, aceasta este cauza! Cauza este murdărirea cu lucrurile *pământului* acesta. Încă nu spun „cu lumea aceasta”, căci atunci ar fi mult mai îngrozitor. Despre aceasta nu vorbim, vrem să presupunem ca fiind de la sine înțeles, că noi nu avem nimic a face cu lucrurile lumii acesteia, lumea văzută ca un sistem rău, a cărei căpetenie este diavolul. Dar și lucrurile pământului acesta, lucruri care în sine sunt frumoase și bune, dar care pot fi un obstacol, ne pot murdări picioarele, dacă este vorba de a putea avea părtășie cu Domnul în camera de sus.

Știi personal, că și lucrurile bune ale pământului acesta pot fi deseori un obstacol, prin aceea că nu le menținem în echilibru. Prin aceea că ele ocupă un loc mult prea mare în viața noastră. Lucruri care nu sunt rele în ele însele, dar nu ocupă locul care se cuvine în viața noastră. Sunt acele lucruri peste care noi suntem numai administratori, așa cum se spune în evanghelia după Luca capitolul 16. Dar ele nu sunt ale noastre, nu sunt proprietatea noastră. Domnul Isus spune: dacă tu nu ești în stare să administrezi bine banii tăi, averea ta, timpul tău, binecuvântările tale pământești, ce gândești, cine vă va da ce este al vostru, ce este adevărat? (Luca 16).

Două expresii: adevăratele bogății și ce este al vostru. Lucrurile pământești nu sunt ale noastre. Noi suntem numai administratori peste ele, și principial noi ar trebui să punem la dispoziția Domnului tot ce El ne-a încredințat. Aceasta înseamnă foarte mult, iubiți frați și iubite surori. Întrebarea pentru noi nu este dacă noi trebuie să dăm 10% din veniturile noastre, așa cum era în Vechiul Testament. Unii spun, noi nu suntem sub Lege, noi putem da mai puțin de 10%. Alții spun, noi nu suntem sub Lege, deci noi putem da mai mult de 10%. Amândouă sunt greșite! Credinciosul este într-o poziție cu totul alta decât israelitul. Aici nu este vorba de 10% sau de 20%, ci de 100%. Noi nu posedăm nimic din lucrurile pământești, noi suntem numai administratori. Tu nu poți spune, 10 procente sau 15 procente din timpul meu este pentru Domnul – nu, 100 de procente! Aceasta înseamnă, noi trebuie să fim o mărturie la lucrul nostru, acolo unde Domnul ne-a așezat, și timpul nostru liber este principial pentru El. Cum Domnul vrea să folosească aceasta, El ne va arăta clar. Dar principial, tot ce posedăm noi îi aparține Lui! Este timpul Lui, sunt banii Lui, sunt averile Lui.

Trăim noi așa cu binecuvântările pământești, pe care Dumnezeu ni le-a dăruit? Și tu ce spune Domnul? Dacă noi nu suntem administratori buni peste aceste lucruri, »cine vă va încredința adevăratele bogății?« De ce noi ca credincioși știm așa de puțin despre adevăratele bogății? Spun aceasta celor bătrâni și celor tineri, în primul rând îmi spun mie însumi aceasta. De ce știm așa de puțin despre lucrurile adevărate? Cu adevărat, întreb foarte serios. De ce știm așa de puțin despre „lucrurile noastre”, adică, despre lucrurile care îmi aparțin realmente mie? Ce ne aparțin cu adevărat nouă? Ce posedăm noi cu adevărat?

Le-am văzut în epistola către Efeseni capitolul 1. Domnul ne-a dat orice binecuvântare spirituală! Asupra acestora noi suntem posesori, nu suntem administratorii lor, acestea sunt adevăratele noastre posesiuni. Ele ne aparțin acum și în veșnicie. Principial! Dar când Domnul spune, El ne va da ce este al nostru, atunci El se referă în mod practic la acestea. Noi suntem posesori bogăți. Însă deseori noi nu știm cât de bogăți suntem noi. Noi știm foarte puțin despre aceasta. Toate aceste bogății stau pe masă acolo în camera de sus. Dar noi nu intrăm acolo. Noi stăm în afara ușii și ca să zicem așa, Domnul bate la ușă dinăuntru și zice: Intră în camera Mea de sus! – Însă atunci se pare că trebuie să lăsăm multe în urmă. Atunci trebuie curățite picioarele. Pentru a putea savura ce este adevărat, care se află înăuntru, trebuie ca ce nu este adevărat, ce este trecător, pământesc, să rămână afară. Și aceasta este așa de greu! Cât de des întrebă tinerii: da, aceasta sau aceea nu este greșită! Eu pot face aceasta sau aceea fără nici o restricție, nu este greșit în sine! – Ai dreptate! Nu este fals în sine, și nu este nici greșit. Însă nu este ce este adevărat.

Eu gândesc, că un secret pentru noi este, să nu spunem tinerilor noștri ce este greșit, ci să le arătăm ce este adevărat, ce este pozitiv. Aceasta încălzește inima. Dacă cineva se ține strâns de lucrurile pământești, atunci el va face aceasta, chiar dacă noi spunem că nu este bine. Căci el nu știe nimic despre lucrurile mai bune. Dar arată-i lucrurile mai bune, arată-i ce este pe masa din camera de sus, ce este acolo de savurat, arată-i cina, pe care noi avem dreptul s-o savurăm

împreună cu Domnul Isus în camera de sus, atunci celelalte vor dispărea, atunci nu mai este greu să te desprinzi de lucrurile pământești. Nu crezi tu, că Pavel s-a ținut strâns de tot ce Dumnezeu i-a încredințat înainte de întoarcerea lui la Dumnezeu? Dumnezeu i le-a dat. Nu era nimic greșit în ele. Și dacă cineva i-ar fi spus lui Pavel, că el va renunța cândva la toate acestea, atunci el ar fi râs și ar fi spus că aceasta ar fi imposibil. Dar deodată, când era pe drum spre Damasc, s-a deschis cerul. Atunci, ca să zicem așa, Pavel a putut să privească în camera de sus. Acolo a văzut ce era pus pe masă, a văzut pe Domnul Însuși și toate celelalte au dispărut. Înțelegi tu tabloul? Nu mai era greu, nu mai era nici o jertfă, era numai gunoi. Nu este o jertfă să jertfești gunoi. Este posibil să faci așa. Dacă privim lucrurile așa cum sunt în ele însele, atunci nu mai este nimic de jertfit. Gunoi nu putem jertfi. El a căzut de la sine și Pavel a spus: vreau să-L cunosc, vreau să fiu găsit frecvent în camera de sus. –

Căci așa învățăm în fiecare zi să-L cunoaștem mai mult pe Domnul Isus. Vreau să fiu la El, acolo unde este El, ca să-L cunosc, ca să-L câștig. Acesta este prețul meu. Am renunțat la tot ce era câștig pentru mine, căci El este câștigul meu. Aceasta dorește Domnul Isus să vadă și la noi. El spune: Intră în camera Mea de sus. – Însă atunci El spune lui Petru: Petru, dacă Eu nu-ți spăl picioarele, dacă nu renunți la obstacole, tu nu poți avea parte cu Mine! – Noi trebuie să spunem aceasta tinerilor noștri. Arată-le ce le lipsește. Nu le arăta legalist ce ei fac greșit. Arată-le ce pierd, dacă nu lasă să li se spele picioarele, pentru ca ei să poată savura în camera de sus la Domnul aceste lucruri.

«Vă las pacea, vă dau pacea Mea. Nu v-o dau cum o dă lumea. Să nu vi se tulbure inima, nici să nu se înspăimânte» (Ioan 14,27.)

«În aceasta Tatăl Meu este preamărit, ca să aduceți roadă multă și să fiți ucenici ai Mei. Cum M-a iubit pe Mine Tatăl, așa v-am iubit și Eu pe voi. Rămâneți în dragostea Mea! (Ioan 15,8.9)

«V-am spus aceste lucruri, pentru ca bucuria Mea să fie în voi și bucuria voastră să fie deplină.» (Ioan 15,11).

«Tată, vreau ca acolo unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine și aceia pe care Mi i-ai dat Tu, ca să vadă slava mea, slavă pe care Mi-ai dat-o Tu; fiindcă Tu M-ai iubit înainte de întemeierea lumii.» (Ioan 17,24).

Am voie să prezint pe scurt, ce se găsește acolo, printre altele, pe masă? Eu cred că am unele indicii în privința aceasta în Ioan capitolele 14 – 17. Numesc numai câteva. Când Domnul Isus spune: «parte cu Mine», atunci aceasta înseamnă: partea Mea doresc s-o împart cu tine.

Și haideți acum să vedem ce numește Domnul Isus „partea Mea”, despre care el spune: aceasta Îmi aparține. Vă voi numi patru lucruri, despre care El spune „a Mea”.

1. Primul este în capitolul 14 versetul 27: «Vă las pacea, vă dau pacea Mea. Nu v-o dau cum o dă lumea. Să nu vi se tulbure inima, nici să nu se înspăimânte». Aceasta este primul lucru, pe care-l învățăm acolo în camera de sus. Fiecare credincios are pace cu Dumnezeu, aceasta înseamnă, că el a primit parte cu Domnul Isus. Dar să cunoști pacea Sa, este altceva. Aceasta este pacea personală a Domnului Isus în toate împrejurările din lumea aceasta. El era în părtășie cu Dumnezeul Său. Când El a fost aici pe pământ, atunci a știut ce înseamnă să fi în părtășie cu Dumnezeu acolo în camera de sus. Noaptea S-a dus pe munte și a avut părtășie cu Dumnezeul Său. Acolo a primit putere. Și cu această putere, cu această pace în inima Sa S-a întors înapoi – El a fost în grădina

Ghetsimani, aceasta nu era nici o bucurie pentru Domnul. Acolo stătea înaintea lui groaza mare, groaza Golgotei, când Dumnezeu a trebuit să Se întoarcă de la El. Dar era prezentă pacea, pace și în grădina Ghetsimani. Ști tu de ce eu știu aceasta? Când un om poate spune cu adevărat: nu voia mea, ci voia ta să se facă, atunci el are pace în inimă. Atunci el poate spune lui Dumnezeu groaza, teama, frica sa. Dar el poate spune și: Dumnezeule, toate sunt în mâna Ta, Îți predau totul și Tu fă cu mine ce îți place. După ce El a avut parte de dezamăgiri așa de mari în Israel, că Israel L-a lepădat, El putea spune: da Tată, Te laud, Tată, Tu Domn al cerului și al pământului, Tu ai toate în mâinile Tale, Te laud. Da, Tată, căci așa Îți place Ție. – Aceasta este pace. Aceasta învățăm în camera de sus. Când am mâncat acolo cina împreună cu El, atunci mergem prin lumea aceasta având pace în inimă. Nu ne preocupăm noi cu lucrurile lumești sau pământești? Spunem noi în toate împrejurările: da, Tată, căci așa Îți place Ție? Această pace este convingerea, că orice ar veni în viață, toate vin de la Tatăl, că El știe totul, că El ne iubește și nu poate fi nici o împrejurare în afara guvernării Sale. Aceasta este pacea Sa și El dorește să ne-o dea în mod foarte practic.

2. Al doilea lucru, pe care îl găsim în camera de sus și pe care Domnul Isus dorește să-l împartă cu noi, îl avem în capitolul 15, versetele 8 și 9: »Dacă aduceți multă roadă, prin aceasta Tatăl Meu va fi proslăvit; și voi veți fi astfel ucenicii Mei. Cum M-a iubit pe Mine Tatăl, așa v-am iubit și Eu pe voi. Rămâneți în dragostea Mea.« Cuvântul »a rămâne« în evanghelia după Ioan înseamnă deseori de fapt: „a mai sta, să ne avem acolo domiciliul, a locui”. Nu este aceasta o locuință minunată, să locuiești în dragostea Domnului Isus, și prin aceasta să te ști înconjurat de dragostea Sa? El știa ce înseamnă aceasta. El a spus: »Dacă păziți poruncile Mele«, versetul 10, »veți rămânea în dragostea Mea.« Avem deci aici principiul, cheia, cum putem rămânea în dragostea Sa: și anume, dacă rămânem și în ascultarea Sa. Acestea aparțin împreună, lumina și dragostea aparțin împreună. Dumnezeu este lumină și Dumnezeu este dragoste. Cine dorește să rămână în dragostea Domnului Isus, trebuie să fie în concordanță și cu lumina, trebuie să păzească poruncile Sale.

Care sunt poruncile Domnului Isus? Întrebi probabil, unde le poți găsi în Scriptură. Tinerii doresc deseori să aibă o listă cu porunci, pentru ca să știe exact, ce au voie să facă și ce nu. Dar Domnul nu face aceasta. El nu ne dă nici o listă. Ști tu care sunt poruncile Domnului? Ele sunt mult mai grele decât cele zece porunci din Vechiul Testament. Acolo aveai în orice caz o listă și cine se ținea de această listă, acela putea spune: Sunt un om corect. Pavel putea spune, când era vorba de dreptatea pe care o dă Legea; era fără vină. Dar Legea nici nu mergea așa de departe. Un om fără vină a trebuit mai târziu să spună: eram cel mai mare păcătos. Poruncile noastre sunt mult mai mult mai grele și în același timp se spune în 1 Ioan 5, că ele sunt ușoare, deoarece dragostea lui Dumnezeu locuiește în inimile noastre, deoarece nouă ne-a fost dăruit Duhul Sfânt.

Poruncile Domnului sunt orice dorință a inimii Domnului. Și prin dragoste noi nu simțim poruncile Lui ca porunci, ci le simțim ca dorințe, pe care noi dorim să le împlinim cu plăcere. Aceasta o face dragostea, așa a fost la Domnul. El a spus: »după cum și Eu am păzit poruncile Tatălui Meu și rămân în dragostea Lui.« Gândești tu, că Domnul Isus a păzit Legea numai ca iudeu? El a făcut aceasta. Dar aceasta nu era totul, nu! Orice dorință a inimii Tatălui era poruncă pentru El. El putea spune: „Dorința Ta

este comandă, poruncă pentru Mine.” Nu este aceasta mai mult decât cele zece porunci? Tatăl I-a dat porunca în capitolul 10, să-Și dea viața, să depună viața Sa, literalmente, să-Și dea viața la moarte. Este aceasta o poruncă din Vechiul Testament? Unde a poruncit Dumnezeu vreodată cuiva să-și dea viața? »Această poruncă am primit-o de la Tatăl Meu.« Aceasta era plăcerea Tatălui în veșnicie. Și era dorința Domnului Isus, să facă plăcerea lui Dumnezeu. El a împlinit porunca Tatălui, să-Și dea viața, și să o ia iarăși înapoi. Așa de departe a mers aceasta la El. Era taina dragostei. Să se rămână în dragostea Sa, aceasta este tot ce Își dorește inima Sa, pentru noi este o poruncă. Atunci nu mai întrebă ce este permis, și ce nu este permis. Dacă ai fost în camera de sus, nu vei mai întreba ce ai voie și ce nu ai voie. Atunci vom întreba numai: Doamne Isuse, ce dorești Tu să vezi la mine, ce dorești să descoperi în viața mea, care este plăcerea Ta pentru viața mea? Aceasta întreabă aceia care sunt obișnuiți să fie acolo în camera de sus. Atunci nu mai este vorba de ce ai voie și ce nu ai voie, ci este vorba numai de dorințele inimii Domnului și de ceea ce El dorește să vadă la noi. Și cât de mult ne-am bucura, când El Se va bucura odată de noi și ne va spune: „Ai făcut lucrarea, tu rob bun și credincios!” Nu ar fi aceasta minunat? Nu are aceasta valoare mult mai mare decât comorile lumii acesteia, valoare mai mare decât răsplățile lumii acesteia, să vezi odată zâmbetul Domnului, când El poate să ne spună aceasta? Aceasta învățăm acolo în camera de sus.

3. Există și al treilea lucru. El spune în Ioan 15,11: »V-am spus aceste lucruri, pentru ca bucuria Mea să rămână în voi, și bucuria voastră să fie deplină.«

Aici ele sunt încă diferite, Domnul spune »bucuria Mea« și »bucuria voastră«. Și dacă eu însumi mă verific, atunci trebuie să spun, că bucuria mea și bucuria Domnului realmente nu sunt totdeauna aceleași. Dar Domnul dorește să ne încerce, pentru ca aceste două lucruri să se apropie tot mai mult unul de altul. Și așa spune El mai târziu în capitolul 17: »... pentru ca să aibă în ei bucuria Mea deplină«. Aici nu mai există nici o diferență. Noi trebuie să creștem în viața creștină, pentru ca bucuria Domnului și bucuria mea să se suprapună în chip desăvârșit, ca ele să fie identice. Aceasta trebuie să verifice fiecare, în fiecare zi. În ce îmi găsesc bucuria, este aceasta bucuria Domnului? Se armonizează ele între ele? Bucuria Sa o învățăm în camera de sus. Ori de câte ori ne aflăm acolo, fiecare domeniu al vieții noastre se va schimba, va ajunge sub influența acestei poposiri în camera de sus.

4. Urmează al patrulea lucru. În evanghelia după Ioan 17, versetul 24: »Tată, vreau ca acolo unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine și aceia, pe care Mi i-ai dat Tu, ca să vadă slava Mea, slavă, pe care Mi-ai dat-o Tu; fiindcă Tu M-ai iubit înainte de întemeierea lumii.« Aceasta era dorința Sa – nu, aceasta era voința Sa. Domnul Isus nu a vorbit deseori lui Dumnezeu despre voința Sa. Numai o singură dată. »Tată, vreau ...« Aceasta era dorința inimii Domnului Isus, să ne aibă acum la Sine în camera de sus și să ne aibă veșnic la Sine în casa Tatălui. »Tată, vreau ...«, El poate spune aceasta. El este Fiul Dumnezeului cel viu, Dumnezeu Fiul. El poate spune, că El dorește să ne aibă așa la Sine. Și acolo vom vedea slava Sa. Și noi o putem vedea deja acum. Eu cred că nu există nimic în cer, pe care noi să-L vedem ca ceva nou. Desigur, totul va exercita asupra noastră o impresie cu totul nouă, deoarece acum noi suntem deseori prin firea noastră împiedicați să vedem cu adevărat. Însă principial nouă ne-a fost revelat tot ceea ce vom vedea acolo. Nu va fi ca la împărăteasa din Seba, care a spus: »Nu mi s-a spus

nici măcar pe jumătate.« Noi nu vom spune aceasta, totul ne-a fost revelat. Dar de ce am citit acest verset? Tot ce noi avem voie să vedem atunci în slavă, putem să savurăm deja acum în camera de sus. Ce este slava Sa? Aceasta nu este slava mea. Domnul ne va face parte și de slava Sa. În versetul 22 se spune: »Eu le-am dat slava, pe care Mi-ai dat-o Tu, pentru ca ei să fie una ...« Aceasta este o slavă, pe care El o împarte cu noi. Dar la toată slava, pe care El o împarte cu noi, El va avea totdeauna ceva mai mult. Ce împarte El cu noi? Deci, noi suntem trupul lui Hristos, uniți cu El. Aceasta împărțim cu El. Dar ce are El mai mult? El este Capul, iar noi suntem mădulelele. Și slava Capului o vom vedea, căci El a spus: »Să vadă slava Mea«. Noi suntem uniți cu El, prin aceea că El ne numește frații Săi. Și aceasta este o legătură. El nu Se rușinează să ne numească frații Săi. Aceasta este o slavă, pe care El o împarte cu noi. El, Fiul lui Dumnezeu, și noi mulții fii, care de asemenea vor fi introduși în slavă (Evrei 2). Dar ce are El mai mult? El este Cel Întâi-născut între mulți frați (Romani 8). El este Fiu peste casa lui Dumnezeu, căci noi suntem o casă de preoți, uniți cu El. Și aceasta este o slavă pe care El o împarte cu noi. Dar care este slava Sa? El este în veac Marele Preot, Capul casei preoțești. În orice privință El are mai mult. Vedem aceasta în Apocalipsa 1, că El ne-a făcut o împărăție și preoți. Noi vom domni ca împărați împreună cu Domnul Isus. El va fi împărat peste pământ și noi vom fi împărați împreună cu El. Aceasta este o slavă, pe care El o împarte cu noi.

Dar ce va avea El mai mult? Apocalipsa 1 ne spune ce are El mai mult. El este Împăratul împăraților și Domnul domnilor. Aceasta are valoare mai mare, și aceasta o vom vedea noi. Noi nu putem înțelege gloria Sa divină. Principial Dumnezeu nu poate fi văzut niciodată. Dar noi Îl vom vedea, pe acest Om, glorificat în cer. Și noi vom vedea cum El, deoarece El este Dumnezeu Fiul, în orice privință posedă o slavă mai mare decât noi. Dar îți spun, tu nu trebuie să aștepti, până vei ajunge în cer. Acum camera de sus este deschisă, în orice caz pentru aceia dintre noi, care și-au spălat picioarele și doresc să intre la El, ca acolo să mănânce cina împreună cu El.

Ești tu pregătit pentru aceasta? Știi cât de mare este prețul, știi cât de mare este prețul ca să poți intra acolo. Dar eu am aflat puțin ce valoare este să intri acolo. Și știi că sunt din aceia, cu mult mai în vârstă decât mine, care au făcut multe experiențe în această cameră de sus. Și ei ne-ar putea spune mult mai bine, că se merită osteneala să renunți la tot ce ne împiedică, să intri prin ușă, să fii la El în camera de sus. Nu dorești tu aceasta? Prin aceasta toată viața ta se va schimba și vei avea deja aici gustul anticipat a ceea ce noi, potrivit cu făgăduința Lui, vom savura la El în veșnicie. Ce minunat ar fi, dacă noi am avea parte deja acum de această făgăduință! Nu știm ce ne va aduce timpul care va veni. Dar tu ai voie să iei pe Domnul Isus în toate situațiile tale. El bate la ușă și dorește să intre. Dar în fiecare zi noi putem experimenta ce înseamnă să fi la El și să savurezi împreună cu El binecuvântările Sale, bogățiile Sale. Domnul să ne dăruiască multe astfel de experiențe.